

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President*,
L. Delvaux en R. Rossi, *Kamerpresidenten*,
O. Riese, J. Rueff, Ch. L. Hammes en N. Catalano, *Rechters*,
Advocaten-Generaal: K. Roemer en M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

Gezien het verzoek om advies, op 3 februari 1960 ingediend door de Hoge Autoriteit en de Bijzondere Raad van Ministers van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal krachtens de leden 3 en 4 van artikel 95 van het Verdrag E.G.K.S.;

Gehoord de Advocaten-Generaal;

Overwegende dat artikel 95 van het Verdrag bepaalt, dat de in het derde lid van dit artikel bedoelde wijzigingen worden onderworpen aan de beoordeling van het Hof, dat zich dient uit te spreken over de vraag, of de voorstellen in overeenstemming zijn met de bepalingen van dit lid;

Gezien de bepalingen, welke de Hoge Autoriteit en de Bijzondere Raad van Ministers voorstellen toe te voegen aan de huidige tekst van artikel 56 en welke als volgt luiden:

„Indien door diepgaande veranderingen in de afzetvoorwaarden van de kolenmijn- en staalindustrie, welke niet rechtstreeks verband houden met de instelling van de gemeenschappelijke markt, bepaalde ondernemingen worden genoodzaakt hun bedrijvigheid definitief te staken, te verminderen of te wijzigen, en op verzoek van de belanghebbende Regeringen:

a. kan de Hoge Autoriteit op de in artikel 54 omschreven wijze, hetzij ten behoeve van de aan haar rechtsmacht onderworpen industrieën, hetzij met instemming van de Raad ten behoeve van iedere andere industrie, de financiering vergemakkelijken van de door haar goedgekeurde programma's welke voorzien in het scheppen van nieuwe gezonde economische bedrijvigheid of in de omschakeling van ondernemingen, waardoor een produktieve wedertewerkstelling van de beschikbaar gekomen arbeidskrachten kan worden verzekerd;

b. kan de Hoge Autoriteit een niet-terugvorderbare hulp voor de navolgende doeleinden verlenen:

het bijdragen in de vergoedingen, welke het de werknemers mogelijk maken op herplaatsing te wachten;

het bijdragen door middel van het doen van uitkeringen aan de ondernemingen, om de betaling van hun personeel te verzekeren, voor het geval een tijdelijk ontslag noodzakelijk is door de wijziging in de werkzaamheden van die ondernemingen;

het bijdragen in de uitkeringen voor verplaatsingskosten aan werknemers;

het bijdragen in de financiering van herscholing van werknemers die zich genoodzaakt zien van beroep te veranderen.

De Hoge Autoriteit stelt de toekenning van een niet-terugvorderbare hulp afhankelijk van een ten minste gelijkwaardige bijzondere bijdrage door de belanghebbende Staat, tenzij de Raad met een meerderheid van twee derde een afwijking van deze bepaling toestaat."

Overwegende dat uit de als bijlage bij het verzoek om advies overgelegde notulen volgt, dat de Bijzondere Raad van Ministers in zijn vergadering van 26 januari 1960 de ontwerp-wijziging heeft aangenomen met een meerderheid van $\frac{5}{6}$ van zijn leden;

dat dit ontwerp in belangrijke mate gelijklopend is aan het ontwerp, dat aan het Hof is voorgelegd bij het verzoek van 4 december 1959 en waarop het advies van het Hof van 17 december 1959 betrekking had;

dat de verschillen tussen beide teksten het gevolg zijn van wijzigingen, die beogen rekening te houden met de bedenkingen, welke het Hof in vorengenoemd advies heeft opgeworpen:

a) de werking van het nieuwe artikel 56 is uitgebreid tot de ijzer- en staalindustrie;

b) de geldigheidsduur van de voorgestelde wijziging is niet langer beperkt;

c) de voorwaarden voor de toepassing van de nieuwe tekst sluiten de mogelijkheid uit, dat de bij artikel 56 toegekende be-

voegdheden worden gebruikt voor de oplossing van moeilijkheden, welke voortvloeien uit de instelling van de gemeenschappelijke markt;

d) uit de nieuwe tekst vloeit voort, dat aan de Hoge Autoriteit is overgelaten de beoordeling van de doelmatigheid van het gebruik van de haar toegekende bevoegdheden en dat zij deze bevoegdheden alleen kan uitoefenen, indien zij constateert, dat de fundamentele voorwaarden aanwezig zijn;

dat mitsdien het Hof vaststelt, dat in elk opzicht is voldaan aan de in het advies van 17 december 1959 neergelegde bedenkingen en opmerkingen;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit en de Bijzondere Raad van Ministers het intussen goed hebben geoordeeld bij hun verzoek een bijlage te voegen, bevattende „bepaalde juridische overwegingen welke gedurende de zitting van de Raad naar voren werden gebracht”; dat het dienstig voorkomt de aldus geformuleerde overwegingen te onderzoeken;

dat in de bijlage wordt gesteld, dat wijziging van het Verdrag als voorzien in het derde lid van artikel 95 alleen toelaatbaar is, wanneer de volgende voorwaarden zijn vervuld:

„a) Een diepgaande wijziging van de economische of technische omstandigheden, welke rechtstreeks de gemeenschappelijke markt voor kolen en staal beïnvloedt, moet hebben plaatsgevonden;

b) Deze wijziging moet een aanpassing van de bepalingen met betrekking tot de uitoefening door de Hoge Autoriteit van de haar toegekende bevoegdheden noodzakelijk maken;

c) De wijziging van het Verdrag mag geen inbreuk maken op de bepalingen van de artikelen 2, 3 en 4 van het Verdrag, noch op de verhouding van de aan de Hoge Autoriteit, respectievelijk aan de overige Instellingen der Gemeenschap toegekende bevoegdheden”;

terwijl vervolgens wordt betwijfeld, of de voorgestelde wijziging aan de tweede en derde der genoemde voorwaarden voldoet;

A. Overwegende dat dit betoog in de eerste plaats aan de orde stelt de interpretatie, zoals deze is neergelegd in het advies van het Hof van 17 december 1959, volgens hetwelk de beoogde uitbreiding

van de fundamentele voorwaarden voor de toepassing van artikel 56 moet worden beschouwd als een „aanpassing van de bepalingen met betrekking tot de uitoefening door de Hoge Autoriteit van de haar toegekende bevoegdheden”, en dat daartegenover volgens dit betoog in de beoogde uitbreiding de verlening van een nieuwe bevoegdheid wordt gezien, hetgeen ongetwijfeld in strijd zou zijn met artikel 95;

dat deze opvatting ten gevolge zou hebben, dat de toepassing van artikel 95 praktisch zou worden beperkt tot de wijziging van de procedureregels en van de vormvoorschriften, welke de Hoge Autoriteit bij de uitoefening van haar bevoegdheden in acht moet nemen, waarbij moet worden opgemerkt, dat zelfs nog niet alle procedure-regels zouden kunnen worden gewijzigd, daar wijziging van de bepalingen betreffende de raadpleging en de eventuele goedkeuring van de Bijzondere Raad van Ministers of van het Parlement reeds is uitgesloten krachtens het voorschrift, dat de verhouding tussen de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit en die van de andere Instellingen van de Gemeenschap niet mag worden aangetast;

dat zodanige uitleg van de woorden „bepalingen met betrekking tot de uitoefening van de bevoegdheden” de mogelijkheden tot aanpassing van het Verdrag tot een zo geringe omvang terugbrengt, dat het onbegrijpelijk wordt, hoe de opstellers van het Verdrag de herziening, bedoeld in het derde lid van artikel 95, ooit als een geschikt middel hebben kunnen beschouwen om de Gemeenschap in staat te stellen het hoofd te bieden aan „een ingrijpende wijziging van de economische of technische omstandigheden”;

dat het Hof daarentegen voornoemde tekst van artikel 95 aldus verstaat, dat ook in de omschrijving van de voorwaarden, waaraan de uitoefening van de verleende bevoegdheden is onderworpen, wijzigingen kunnen worden aangebracht;

Overwegende dat in de bijlage voorts wordt aangevoerd, dat de bevoegdheden, welke artikel 56 de Hoge Autoriteit toekent, een strikt beperkt en bijkans uitzonderlijk karakter dragen, omdat dit artikel

een aanvulling bevat van artikel 46, reden waarom zou moeten worden aangenomen, dat de opstellers van het Verdrag wederaanpassingshulp alleen zouden hebben willen voorzien voor omstandigheden „welke onder de werking van het Verdrag vallen”;

dat deze stelling niet kan worden aanvaard;

dat toch het Verdrag aan de Hoge Autoriteit uitdrukkelijk bevoegdheden toekent op het gebied van de wederaanpassing, zowel in het geval van artikel 56 van het Verdrag als in de gevallen van paragraaf 23 van de Overeenkomst betreffende de overgangsbepalingen;

dat voor de uitoefening van deze bevoegdheden de volgende voorwaarden zijn gesteld:

a. in het geval van artikel 56, invoering van nieuwe technische werkwijzen of van een nieuwe industriële uitrusting,

b. in het geval van paragraaf 23 van de Overeenkomst, de gevolgen die de instelling van de gemeenschappelijke markt met zich medebrengt;

dat het juist is, dat het Verdrag de Hoge Autoriteit niet uitdrukkelijk bevoegdheden heeft toegekend op het gebied van de wederaanpassing wanneer zich nieuwe economische omstandigheden voordoen waardoor de structuur van de gemeenschappelijke markt van een van de produkten van de Gemeenschap aanmerkelijk wordt gewijzigd, doch dat in het derde lid van artikel 95 de mogelijkheid tot herziening juist is voorzien om het hoofd te bieden aan „een ingrijpende wijziging van de economische of technische omstandigheden welke rechtstreeks de gemeenschappelijke markt voor kolen en staal beïnvloedt”;

dat derhalve de uitbreiding van de gevallen, waarin, afgezien van de in het Verdrag voorziene omstandigheden, een bevoegdheid van de Hoge Autoriteit kan worden uitgeoefend, betekent niet de toekenning van een nieuwe bevoegdheid, doch slechts een aan-

passing van de regels betreffende de uitoefening van een bevoegdheid welke reeds aan de Hoge Autoriteit is toegekend:

dat bijgevolg de omstandigheid, dat de nieuwe gevallen, welke het onderhavige ontwerp invoert, geen verband houden met de bevoegdheden welke in artikel 46 aan de Hoge Autoriteit zijn toegekend, de voorgestelde wijziging niet verhindert, omdat deze juist ten doel heeft de gevolgen tegen te gaan van een ingrijpende wijziging die ten tijde van de opstelling van het Verdrag niet was voorzien en eerst later aan de dag is getreden;

dat derhalve, de uitlegging door het advies van 17 december 1959 op dit punt aan artikel 95 gegeven, moet worden gehandhaafd;

B. Overwegende dat in de bijlage voorts de opvatting wordt verdedigd, dat het onderhavige voorstel inbreuk maakt op de verhouding tussen de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit en die van de andere Instellingen van de Gemeenschap „en van de Lid-Staten”, daar door de voorgestelde wijziging op ontoelaatbare wijze bevoegdheden worden overgedragen van de Lid-Staten aan de Hoge Autoriteit;

dat te dien aanzien moet worden opgemerkt, dat artikel 95 alleen wijziging verbiedt van de verhouding tussen de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit en die van de andere Instellingen van de Gemeenschap, doch geen melding maakt van de verhouding tussen de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit en die van de Lid-Staten;

dat intussen kan worden toegegeven, gelijk het Hof reeds in zijn advies van 17 december 1959 heeft vastgesteld, dat uit het derde lid van artikel 95 blijkt dat deze bepaling niet mag worden gebruikt voor het wijzigen van de verhouding tussen de bevoegdheden van de Gemeenschap en die van de Lid-Staten zoals deze door het Verdrag is vastgesteld;

dat evenwel, gelijk eveneens in het advies van 17 december 1959 is vastgesteld, van een overdracht van bevoegdheden niet kan worden gesproken, aangezien door de voorgestelde wijziging de bevoegdheden van de Lid-Staten in geen enkel opzicht worden beperkt;

C. Overwegende dat ten slotte in de bijlage wordt aangevoerd, dat door de voorgestelde wijziging, indien aangenomen, een aanmerkelijke verhoging van de heffingen noodzakelijk zou kunnen worden en de Hoge Autoriteit zou kunnen worden verhinderd om, zoals artikel 3, sub d haar opdraagt, te waken voor het handhaven van omstandigheden, welke de ondernemingen aansporen tot het vergroten en verbeteren van hun produktiemogelijkheden;

dat weliswaar de aan de Hoge Autoriteit toegekende bevoegdheid tot het instellen van een heffing is beperkt tot de gevallen vermeld in artikel 50, hetwelk onder andere verwijst naar artikel 56, doch dat de voorgestelde herziening, welke, zoals hierboven is opgemerkt, niet de verlening van nieuwe bevoegdheden met zich brengt, evenmin in het kader van artikel 50 nieuwe bevoegdheden toekent;

dat overigens, daar volgens het nieuwe ontwerp, waarbij rekening is gehouden met de opmerkingen van het Hof, de Hoge Autoriteit bevoegd doch niet verplicht is om in te grijpen, niet behoeft te worden gevreesd, dat inbreuk zal worden gemaakt op betekenis en strekking van artikel 50, lid 2;

dat ten slotte tegen de eventuele nadelen van een mogelijke — doch niet noodzakelijke — verhoging van het heffingspercentage ten hoogste uit een politiek, doch niet uit een juridisch oogpunt bezwaren kunnen worden ingebracht;

dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen, dat de voorgestelde wijziging in strijd is met artikel 3, sub d, daar, ook al zou zij tot gevolg hebben, dat het bedrag van de heffing wordt verhoogd, zij in het belang is van de sanering van de markt, die door een wijziging in de economische omstandigheden noodzakelijk is geworden;

Gelet op artikel 95, lid 3 en 4, van het Verdrag E.G.K.S.;

Gelet op artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

Geeft het volgende advies:

Het voorstel tot wijziging van artikel 56 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, zoals dit door de Hoge Autoriteit en de Bijzondere Raad van Ministers bij brief van 3 februari 1960 aan het Hof van Justitie is voorgelegd, is in overeenstemming met de leden 3 en 4 van artikel 95 van het Verdrag.

Vastgesteld te Luxemburg, 4 maart 1960.

A. M. DONNER

L. DELVAUX

R. ROSSI

O. RIESE

J. RUEFF

Ch. L. HAMMES

N. CATALANO